

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

Catharina Senensis 19. Aprilis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

nio comprobatum. Ne vero per otij desidiam & inertiam hostilibus pateret insidijs, in iustificationibus Dei exercebatur assidue, vt in ipso, rebus bonis & sanctis exercitijs perpetim occupato, vitia nullum prorsus locum obtinerent, & à spiritualibus nequitijs permaneret immunis. Erat denique omnium testimonio deuotione ardens, obedientia placidus, benignitate suavis, patientia constans, charitate prestantabilis, & in cunctis moribus magna maturitate compositus. Atque his auspicijs semper ad maiorem sanctitatem progrediens, tandem ad martyrij gloriam nobilis agonothea conscendit.

PVERITIA S. CATHARINÆ SENENSIS 29. Aprilis, apud Sur. Tom. 2. ab ipsius confessario P. Raimundo, Ord. Prædicatorum Magistro Generali conscripta.

CVM ea quæ in cæterorū Sanctorum pueritia sparsim memorantur, in hac eximie sanctitatis virgine vno cōplexu iucundissimè spectetur, & virgo hæc sanctissima ingenti orbis Christiani bono vixerit, eum in amorem Domini Iesu doctrina atq; exemplis inflammas, magno item iuuentutis commodo eam Sanctis hisce adolescentulis inferendam duxi. Senis præclara Italiæ vrbe integerrimis parentibus edita fuit Sancta Catharina, quæ simul ac vocem in verba formare cœpit, adeo chara fuit omnibus, tantamque eius verba

verba prudentiam redolebant, vt vicinis & cognatis eam ad se rapientibus vix eam mater domi suæ retinere potuerit. Quidam vero eius suauissima præsentia ac sermonibus iucundè affecti, eam Euphrosynam appellabant. Deinde annos nata plus minus quinq; salutationem edocta angelicam, illam crebro iterabat, & cælitus permota, cœpit per gradus ascendendo ad singulos singulas flexis geniculis Virgini Matri salutationes præmere, & in eiusmodi pijs studijs magis ac magis proficere.

*Christus ei
adhuc sex-
enni appa-
ret.*

Sexto dein ætatis anno cum Stephano germano suo paulo adultiore puero domum vadēs, vidit supra verticem templi S. Dominici Christum Salvatorem in throno Imperatorio confidentem, habitu ac tiara in morè summi Pontificis ornatum, cuius latera vtrinq; B. Petrus & Paulus atq; Ioannes Apostoli claudebant. Ibi puella immoto vestigio, oculisq; ac mente in Christum defixis eum amantissimè contemplabatur: vicissimq; Christus eam respiciens ac blande subridens, extenta super eam dextera, expressoq; crucis signo ei benedixit. Cum autem Stephanus puerulus iam aliquotusq; præcessisset ac paulo post aduertisset eam non sequi, sed fixo obtutu cælum contueri, iterum atq; iterum ex nomine eam inclamauit: cumq; propius accedendo frustra clamasset, manibus illam protraxit. Tum illa, quasi graui somno soluta, ô si videres, inquit, quæ ego video, ab hac mellitissima visione me nequitiam

tiquam reuocares. Creuit vero deinceps puel-
lula morum maturitate & sensu mirabili, ita
vt facta eius non tam pueritiæ vel adolescen-
tiæ, quam venerandæ senectuti conuenirent.
Iam enim in ea flagrabat ignis diuini amoris,
& gratia vberiore intellectus illustrabatur,
voluntas feruebat, & actiones externæ ad di-
uinæ legis normam dirigebantur. Vitas quip-
pe Sanctorum Patrum Aegyptiorum (prout
Patri Raymundo confessa est) quorundã item
aliorum Sanctorum, potissimũ autem B. Do-
minici, iam tum didicit, non ab vlllo homine
sed sola reuelatione diuina: tantusq; ipsius a-
nimus ardor incessit illas imitandi, vt prope
nihil aliud posset cogitare. Vnde porro ea
profecta sunt tam rara & inusitata, quæ omnes
admiratione complerent. Quærebat latibula,
& clam suum corpusculum quadam chordula
cædebat, precibus ac meditationibus perpe-
tuò vacabat, indies secus ætas puerilis fert,
magis dabat operam silentio, & de victu suo
aliquid demere studebat. Et huius quidem
pietatis alijs quoque puellis author erat, quæ
cum ea pariter se flagellabant, & quoties ipsa
iussisset orationem Dominicam ac salutatio-
nem Angelicam recitabant. Adhæc infantulæ
animus, ex quo visionem iam memoratã ade-
pta est, tantis diuini amoris facibus succensus
est, vt extincta omni rerum terrenarum cupi-
ditate, ad seruandam virgineam integritatem
cœperit aspirare. Quo tempore Deo reuelan-

*Affligit
corpus pau-
nitentijs.*

K te

te cognouit beatissimam Deigentricem omnium primam perpetuæ virginitatis votum Deo nuncupasse. Itaque anno ætatis septimo, non vt septennis puella, sed vt mente prorsus grandæua, matura diu de voto edendo deliberatione præmissa, cum ad id maiori indies desiderio stimularetur, virginitatem suam Christo consecrauit. Tum vero omnes mundi delicias à se abdicauit, bellumq; carni etiam nõdum rebellanti indixit. Statuit enim, quoad fieri posset, carni carniū esum non permittere. Itaq; si quid ei carniū apponeretur, vt plurimum porrigebat eas Stephano fratri, aut paulatim nemine aduertente felibus proiebat. Flagella nõ solum continuabat, sed etiam augebat, & sola, & cum puellis: & quod mirum in tãtilla ætate videri possit, tenebatur ingenti animarum zelo, & peculiariter illos amabat sanctos qui animabus lucrãdis operam nauassent. Vt autem virginei pudoris florem melius illibatum seruaret, & proteruentes contra rationem animi impetus temperantiæ fræno cohiberet, primum cuiusq; generis cibus coctis excepto pane sibi interdixit, eoq; breui temporis spatio peruenit, vt pane & crudis herbis contenta, nihil de corporis necessitatibus cogitaret. Anno autem ætatis vicesimo etiam pane abstinuit, prorsus vt medici totã eius vitam magnum miraculum esse faterentur. Lectum ex tabulis ligneis sibi parauerat, nihil quicquam alterius rei addens, inque eo vel sedens medi-

Septimo ætatis anno vouet virginitatem.

Carnium esum vitat.

Zelus animarum.

Abstinentia rigor.

Lecti austeritas.

meditabatur, vel prostrata orabat, suoq; tempore nullis detractis vestibus somnum capiebat. Corpus suum exemplo Sancti Dominici *Copus catenatus cadit.* aliquandiu ter quotidie ferrea catena vsque ad sanguinem duriter cædebat: adeo vt mater eius eiulatu & miserabili questu, vicinos acciuerit, veritate sibi filia tanta sanguinis profusione exitium adferret. Postquam *Amorem virginis amputat.* vero ad nobiles peruenit annos abscissis crinibus coniugium mortale recusauit, adeo vt nullis dæmonum hominumue tentationibus cederet, sed spretis conuitijs ac maledictis, quæ parentes ac propinqui ad labefactandum castimoniam propositum in eam congeriebant, ne latum quidem vnguem ab instituto continentiam recederet. Mater vero vt hanc animi eius constantiam tandem aliquando frangeret, amota ancilla sordidissima quæque domus ministeria ei demandauit, modisq; omnibus, vt eam à tanta cælestium rerum ac præcipuè perpetuæ virginis amore auelleret laborauit. Videns itaq; pijsissima virgo sibi externa secreta orationis loca esse interdicta intra se ipsam conclaue fabricata est, vnde nunq; cuiuscunq; rei causa egrediebatur. Imaginabatur *Seruitia ex contemplatione dulcescunt.* namq; patrem suum representare Christum Iesum, matrem suam, sanctissimam Christi genetricem: cæteros de familia apostolos & discipulos saluatoris. Hac imaginatione fortiter concepta id assecuta est, vt omnibus illis non sine magna eorum admiratione hilari & officioso

animo deseruiet: & iugem Christi memori-
am retineret, cui omnia se officia prestare cre-
debat. Porro cum ad habitum religionemque
sancti Dominici ardenti desiderio aspiraret,
idque crebris à Deo precibus flagitaret, vidit
per somnum diuersorum sibi ordinum insti-
tutores occurrere, qui eam ad certum vitæ in-
stitutum deligendum hortabantur. Tum illa
concito gradu ad S. Dominicum porrexit, qui
ostenso habitu bono eam animo esse iussit, &
breui compotem voti fore asseruit. Ea autem
visione mirabiliter confirmata, conuocatis
eadem die parentibus ac germanis, à tenera æ-
tate Deo se virginitatem suam deuouisse fi-
denter asseuerat, monetque ne se inuitam ad
mortale coniugium frustra prouocare con-
tendant. Se enim Deo potius obedire debe-
re, cui se consecrasset, quam ipsis. Quo dicto
obortæ cunctis lacrymæ vocem singultibus
intercluserunt. Tandem ubi modum fecere
lachrymis, sic eam parens affatur: Absit dul-
cissima filia, vt quoque modo Deo reluctari ve-
limus, à quo videmus sanctum propositum
tuum proficisci. Fac liberè quod ei spondi-
sti, vertensque se ad vxorem & liberos suos: Ne-
mo, inquit, posthac filia meæ dulcissimæ mo-
lestus sit: vacet liberè sponso suo. Nō est quod
doleamus pro mortali eius sponso, recipere
nos regem immortalem, cui illa se despondit.
Nacta igitur potestatem suo nutu Christo ser-
uendi, incredibile dictu est, quanto studio &
ardo-

ardore assidue cælestium rerum meditationi incubuerit. Deinde S. Dominici regulam complexa, vt Christo mentem ab omni contagione peccati purissimam exhiberet, tam arctum sibi silentium indixit, vt toto triennio ne verbum quidem sola peccatorum confessione excepta loqueretur, Tandemque sedulo illo pietatis studio, tantam diuinæ gratiæ abundantiam, & cum Christo familiaritatem consecuta est, vt maior inter duos homines arctissimo amoris vinculo sociatos esse non posset. Siue enim orationi, siue lectioni, siue externis occupationibus vel etiam corporis necessitatibus intenta esset, vt plurimum iucundissima Christi visione recreabatur, ita vt cū ore hominibus mente tamen Christo loqueretur. Non abs re est hoc loco nobilem huius integerrimæ virginis contra spurcissimas dæmonum tentationes victoriam meminisse. Cum enim permittente Deo, ad probandam virginæ animi constantiam, turpes ei dæmon immitteret cogitationes, castissimoq; pectore adhiberet illusiones & phantasmata dormienti, adeoq; corpora ex aère sumpta oculis & auribus vigilantis ingereret, faceretq; multa quæ sine horrore dici non queunt: illa è diuerso catena ferrea flagellabat corpus suum, fundebat sanguinè, adiciebat permultū ad priores vigilias, ita vt somno pene omni renunciaſſe videretur. Non tamen cessauere hostes, verum ingenti multitudine apparent, hortan-

*Silentium
triennale
seruat.*

*Christus se
pudicissi-
mæ virginæ
familiarit-
rē præbet.*

*Præclarè
pugnat pro
castitate.*

tur blandius ne se asperiore pœnitentia interimat, sed vt iuueniles annos sanctarum feminarum exemplo matrimonio dedicer, perseverantiæ difficultatem opponunt. Quas illa dæmonum voces nec verbulo dignata est. Interea illi ad novas technas conuersi repræsentabant formas virorum ac mulierum turpissimè concubantium & nefandis sermonibus, ipsam ad eandem turpitudinem inuitantium. Cogebaturque hæc etiam oculis atque auribus clausis videre & audire. Accedebat ad cumulum miseriæ pijsissimi sponsi (vt ipsi videbatur) absentia, ita vt nullam omnino opem aut consolationem ab eo perciperet. At illa nihilominus sine intermissione & carnem affligebat, & precibus tota incumbebat. Atque hoc præclarum de se omnibus diuinæ gratiæ sensibili suauitate destitutis exemplum præbuit, ne solita sua exercitia propterea intermittant. Iam multis diebus hæc durauerat infestatio, & ecce quadam die illustrata diuinitus, cœpit hilariter sanè, se totam ad execrandas illas vexationes perferendas promptam paratamque offerre, quam diu ipsi Deo visum esset. Tum vero dæmon quidam improba procacitate eam affatur: Non prius, inquit, ab hac infestatione cellabimus, quam nostræ voluntati assenseris. Cui mox virgo magna securitate respondit: Mihi non solum has, sed alias quasuis molestias pro nomine Saluatoris perpeti iucundum erit atque delectabile.

bile. His dictis pudefacta dæmonum caterua ad instar fumi euanuit, & Christus vulnerum stigmatibus insignitus apparuit dicens: Viden filia mea Catharina, quæ & quanta tuæ causa exceperim tormenta? ne igitur quicquam pro me sufferre graueris. Dein alia sub specie magis propinquans blando ei alloquio de parta ex hoste victoria gratulabatur. At illa; Vbi, inquit, fuisti mi Domine, cum esset cor meum tot spurcitijs diuexatum. Et ille: In corde, inquit, tuo. Rursum virgo. Et qui fieri potuit bone IESU, ut tu in illo meo esses corde, quod adeo multis impurissimis obruebatur cogitationibus? Respondit Dominus: Cogitationes illæ quid in tuo efficiebant animo? gaudium an mœrorem? Immò verò, inquit illa, non nisi summum dolorem. Hoc est, inquit CHRISTVS, quod mea operabar præsentia; quasi tu destituta fuisses, spurcitas illas in voluptatem traxisses. Tu autem filia mea, quia viriliter mea virtute certasti maiorem à me gratiam consequeris. Reliqua ne iusto prolixior sim prætermitto.

K 4

MAIVS